

Αποστολόπουλος Μιχάλης: Μισό αιώνα ψάλτης

Το να υπηρετείς ανελλιπώς την εκκλησία του χωριού σου και μάλιστα για μισό περίπου αιώνα δεν είναι μικρό πράγμα. Ούτε μικρή και ασήμαντη είναι η προσφορά ενός ψάλτη ιδιαίτερα στα χωριά μας. Είναι η προσφορά που χρήζει επαίνου και προβολής. Μια τέτοια ξεχωριστή περίπτωση είναι και η προσφορά του Βλασαίου ψάλτη Μιχάλη Αποστολόπουλου. Τώρα, που τα προβλήματα υγείας δεν του επιτρέπουν, αν και ο ίδιος θα το ήθελε σφόδρα, να προσφέρει και πάλι τις υπηρεσίες του στον Ιερό Ναό της Κοίμησης της Θεοτόκου ήρθε η ώρα η δικιά μας να μιλήσουμε γι' αυτόν και να τον επαινέσουμε δημόσια, ελπίζοντας ότι και άλλοι θα μας μιμηθούν. Να τον ευχαριστήσουμε από καρδιάς. Ήταν μαζί μας για πενήντα χρόνια στις θρησκευτικές μας υποχρεώσεις, ήταν μαζί μας σε χαρές και λύπες, ήταν μαζί μας σε όλες τις εμφάνσεις της ζωής του χωριού που είχαν να κάνουν με το θρησκευτικό μας συναίσθημα. Μπάρμπα Μιχάλη η σύνταξη της εφημερίδας σε ευχαριστεί για την προσφορά σου και δηλώνει ότι είναι δίπλα σου.

Παραδοσιακό αλώνισμα στο Ματαράγκα

Για άλλη μια χρονιά οργανώθηκε από το δήμο Βουφράδας και το δημοτικό διαμέρισμα Χατζή-οικισμού Ματαράγκα, με επιτυχία, το αλώνισμα με παραδοσιακό τρόπο (με άλογα) στον οικισμό Ματαράγκα, την Κυριακή 2 Αυγούστου 2009. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε με το σλόγκαν «Για να θυμούνται οι μεγάλοι και να μαθαίνουν οι μικροί». Προσφέρθηκαν εμφιαλωμένα νερά, κρασί, αναψυκτικά, πλούσια πιάτα με μεζέδες, σαλάτες, τυριά κ.λ.π. Τους παραβρισκόμενους διασκέδασε το συγκρότημα του Σάκη Πανταζόπουλου.

Μύλος του Μπάρκα: περασμένα μεγαλεία!!!

Γνώρισε μέρες δόξας. Χτύπησε εκεί για πολλά χρόνια η καρδιά της ζωής των χωριών μας. Ύστερα ο εκσυγχρονισμός της ζωής άφησε πίσω του ερείπια. Ο λόγος για το Μύλο του Μπάρκα στο Κεφαλόβρυσο, στις όχθες του ποταμού της Καρυάς. Προσπαθήσαμε πρόσφατα να φτάσουμε κοντά στο μύλο. Οι βατώνες έκαναν αδύνατη την πρόσβασή μας. Όταν κάποτε φτάσαμε κοντά γνωρίσαμε τα σημάδια του φθοροποιού χρόνου. Αδιάφευκτος μάρτυρας η φωτογραφία.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Το χωριό Αριστομένης και το όνομα προέλευσής του

Το χωριό Αριστομένης πήρε το όνομά του από τον αρχηγό των Μεσσηνίων Αριστομένη. Ο Αριστομένης υπήρξε ο αρχηγός και ο ήρωας των Μεσσηνίων κατά το Β' Μεσσηνιακό Πόλεμο (685-668 π.Χ.). Στο μακροχρόνιο αυτό πόλεμο για την απελευθέρωση της Μεσσηνίας από του Σπαρτιάτες, ο Αριστομένης είχε πολλές στρατιωτικές επιτυχίες, όμως η προδοσία του Αριστοκράτη, βασιλιά της Αρκαδίας, που απέσυρε τα στρατεύματά του σε μια κρίσιμη μάχη, διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του πολέμου. Ο Αριστομένης μαζί με τον στρατό του και του υπόλοιπους Μεσσηνίους κλείστηκε στο φρούριο της Εΐρας, όπου και πολιορκήθηκε για 11 χρόνια, οπότε και προδόθηκε για δεύτερη φορά από τον Αριστοκράτη. Οι πληροφορίες λένε πως ο Αριστομένης πέθανε στη Ρόδο, κοντά στο βασιλιά Δαμάγητο, ο οποίος ήταν γαμπρός του από την τρίτη κόρη του. Στο Γυμνάσιο της Μεσσήνης είδε και περιέγραψε ο Πausanias (4.32.3-6) το «μνήμα» του Αριστομένη, που περιείχε τα οστά του, τα μεταφερμένα από τη Ρόδο. Ο Αριστομένης δεχόταν τιμές ήρωα μέχρι και τα χρόνια της επίσκεψης του Pausanias, 155-160

μ.Χ., ορισμένοι μάλιστα υποστήριζαν ότι η μητέρα του Νικοτέλεια τον γέννησε αφού είχε συνευρεθεί προηγουμένως με δαίμονα ή θεό σε μορφή δράκοντα, επιχειρώντας έτσι να του αποδώσουν υπεράνθρωπη, θεική καταγωγή (4.14.7-8). Σε μικρή απόσταση ΝΑ της σκηνης του θεάτρου, στην Αρχαία Μεσσήνη, ήλθε πρόσφατα στο φως παλαιοχριστιανική βασιλική. Στα δύο πέρατα της αψίδας της κόγχης του ιερού έχουν τοποθετηθεί δύο ενεπίγραφα ασβεστολιθικά βάθρα χάλκινων ανδριάντων. Το ένα φέρει στο μέτωπο την επιγραφή [ΑΛ]έξανδρος, ενώ το δεύτερο την επιγραφή Αριστομένης. Είναι εμφανής η πρόθεση να εξομοιωθεί ο εθνικός ήρωας των Μεσσηνίων με

το μεγάλο Μακεδόνα στρατηλάτη. Στην επιχειρηθείσα εξομοίωση δεν έπαιξαν βέβαια ρόλο απλώς οι καλές σχέσεις που είχαν στο παρελθόν οι Μεσσήνιοι με τον ίδιο τον Αλέξανδρο και τον πατέρα του Φίλιππο, αλλά η τεράστια φήμη και η δόξα του Αλεξάνδρου και ο μετά θάνατον αφηρωισμός και θεοποίησή του. Από τις σχετικές με τον Αριστομένη παραδόσεις, ιδιαίτερα την παράδοση της «επιφάνειας» του στη μάχη των Λεύκτρων και της ανάθεσης της ασπίδας του επίσημα με τον αετό στο μαντείο του Τροφωνίου στη Λιβαδειά, θα μπορούσε να συμπεράνει κανείς ότι ο χαμένος ανδριάντας του τον παρίστανε ως ήρωα οπλίτη.

Τότε που δεν είχαμε παπούτσια

Τα πολύ παλιά χρόνια στο Βλάση και στα άλλα Βουφραδοχώρια οι κάτοικοι φορούσαν γουρουντσάρουχα. Έβγαζαν το δέρμα από το χοιρινό, το έπλεκαν με λουριά, με τη μύτη μπροστά και το φορούσαν. Αλίμονό σου όμως αν τα «έβλεπε» πολύ ο ήλιος. Ξεραίνονταν τόσο, που ήταν αδύνατο να φορεθούν. Έπρεπε να βρεις νερό, να τα απαλύνεις και μετά να τα βάλεις στα πόδια σου. Στη συνέχεια βρήκαν τη ρόδα από τα αμάξια. Έκοβαν ένα κομμάτι, του κάρφωναν ένα πετσά από τη μέση και μπρος, ενώ πίσω του έβαζαν ένα λουρί από το ίδιο το λάστιχο – το έλεγαν πισωλούρι – και τα παπούτσια ήταν έτοιμα. Πολλές φορές όμως έσκαγαν από κάτω τα πόδια τους και δεν μπορούσαν να περπατήσουν. Το μόνο φάρμακο ήταν η κεραλοιφή. Έλιωναν κεριά με λάδι, το έβραζαν και το έβαζαν όπου είχε σκάσει το πόδι τους. Τα παπούτσια αυτά τα είχαν και για κάθε μέρα αλλά και γιορτινά. Καμιά φορά που κοβόταν το πίσω λουρί στο δρόμο, το έπαιρναν στο χέρι και περπατούσαν ξυπόλητοι, εκτός και αν είχαν μαζί τους κανένα κομμάτι σύρμα και το επιδιόρθωναν. Κάποια στιγμή παρουσιάστηκαν και τα τσαρούχια, τα αρβανίτικα. Αυτά τα έφτιαχναν ειδικοί τσαγκάρηδες. Μπροστά τους έβαζαν και φούντα. Τελευταία εμφανίστηκε η βακέτα και οι άνθρωποι αγόραζαν ένα ζευγάρι παπούτσια για την εκκλησία ή το πανηγύρι ή όταν πήγαιναν συμπέθεροι. Τα είχαν για τα καλά τους. Το αδιάβροχο και σεβρό δεν το ήξεραν. Με τη βακέτα ή τα τσαρούχια τα αρβανίτικα και τη φουστάνελα θα γινόταν γαμπρός. Άλλες εποχές, άλλες έγνοιες, άλλες σκοτούρες.

Ο δέντρος του Αριστεϊράκου

Ανηφορίζοντας, τα χρόνια εκείνα, από το Κεφαλόβρυσο για το Βλάση συναντούσες ένα τεράστιο δέντρο, που υπάρχει ακόμη και σήμερα (το βλέπεις από μακριά αφού το μονοπάτι είναι αδιάβατο από τους θάμνους) ιδιοκτησίας του Αριστεΐδη Μυλωνά, γι' αυτό και το ονόμαζαν δέντρο του Αριστεϊράκου. Τα γυμνασιόπαιδα, ερχόμενα από το Χατζή το δέντρο ήταν το σημείο ξεκούρασής τους. Το τι είχε ακούσει αυτό το δέντρο δεν περιγράφεται. Παιδικές φωνές, παιδικά χωρατά, φαντασιώσεις, ελπίδες, όνειρα, προσδοκίες τα πάντα κρυμμένα στις φυλλωσιές του.

Γράψτε και στείλτε

Η εφημερίδα του Συλλόγου μας «ΤΟ ΒΛΑΣΗ» ανήκει σε όλους τους Βλασαίους, σε όλους τους Βουφραδιώτες και όχι μόνο. Είναι βήμα έκφρασης και προβληματισμού όλων μας. Γι' αυτό γράψτε και στείλτε μας ό,τι σχετικό ξέρετε για την ιστορία, τα ήθη και τα έθιμα, τις παραδόσεις του χωριού μας. Ενημερώστε την εφημερίδα μας για όλες τις δραστηριότητες των συγχωριανών μας στην Ελλάδα και στο εξωτερικό (γεννήσεις, αρραβώνες, γάμους, θανάτους, επιτυχίες παντός τύπου, πτυχία, καινούργια καταστήματα κ.λ.π.). Η αγάπη για τα χωριά μας είναι το σημείο αναφοράς μας.